

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i només pot ésser utilitzada per a consulta.

L'Àrea de Transcripció del Departament de Serveis Lingüístics no es fa responsable dels perjudicis que pot comportar-ne la difusió fora del Parlament.

Fins que aquesta transcripció passarà a edició, els grups parlamentaris tindran un termini de 72 hores per a esmenar el text d'acord amb les normes establertes.

Fitxer 25

El president

Hi ha cap més paraula? Per tant, passem al Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula, en el seu nom, l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, molt honorable president del Parlament. Il·lustres diputats i diputades, estem aquí en un ple extraordinari demanat pel Grup Parlamentari del Partit Popular, en primer terme, sobre això que jo crec que en termes mediàtics ja es comença a conèixer com el cas Carmel. Això s'ha utilitzat, aquesta expressió s'ha utilitzat en altres circumstàncies, no?, i de seguida va tenir èxit, però jo crec que estem parlant del cas Carmel. Per què? Home, perquè estem davant d'un fenomen molt greu i d'una situació molt complicada

Fitxer 26

...[molt greu] insisteixo.

Abans el senyor conseller ha dit una cosa que en el context d'avui no m'ha semblat, si m'ho permet, gaire oportuna, no? Aquí hi ha veïns del Carmel i els hi deia que somniat és gratis. De moment el que necessiten és poder dormir a casa seva, de moment, el primer que necessiten és dormir a casa seva i quan dormin al seu llit, potser podran somniat, però mentrestant aquestes expressions, si m'ho permet, eh?, i li dic amb tots els respectes, jo me les estalviaria –me les estalviaria. I, a més a més, perquè no només hi ha veïns del Carmel, sinó que també hi ha veïns de Sallent, que també avui no han merescut ni una sola paraula de ningú, (*Remor de veus.*) potser sí, doncs, escolti'm me n'alegro, potser m'he despistat en algun moment, però jo els hi vull expressar també la meua solidaritat, com és natural, no?, –com és natural.

Però, deixi'm, no se'm posin nerviosos perquè avui ja els hi anticipo que vull parlar claret –claret. Només hi ha una dada positiva de tot el que ha succeït en aquest darrer mes i, particularment, del que ha succeït avui, només hi ha una dada positiva, i és que no hi ha desgràcies personals, és l'única dada positiva, tot el demés és un desastre, el debat d'avui és un desastre, el que hem vist aquesta tarda, no parlo d'aquest matí, senyor conseller, li dic amb tota sinceritat, el que hem vist aquesta tarda és un desastre, un desastre pels veïns que ens estan escoltant, pels ciutadans que ens estan escoltant per la ràdio i pels ciutadans que ens estan veient per la televisió, i ho justificaré, no és una afirmació que vulgui ser demagògica, ho justificaré.

Però, a més a més, és que aquí hi ha representants dels veïns afectats i estem parlant, gràcies a Déu, que no hi ha desgràcies personals, no hi ha hagut ni morts ni ferits, però estem parlant de grans drames humans, de sentiments molt profunds d'angoixa, d'irritació, de sentiments de desconfiança respecte a les institucions, de desesperança, i em vull fer una pregunta i la faig a aquesta cambra, i els hi faig a ells també, que no me la poden contestar, a diferència dels que estem a la part baixa de l'hemicicle, a l'hemicicle. Aquests sentiments d'irritació, de desconfiança, de desesperança, d'angoixa després del debat d'avui, s'han reduït, han millorat?, o després d'haver escoltat com els polítics parlàvem només de les nostres coses, només dels nostres problemes i ens intercanviàvem amenaces i xantatges, de la qual cosa vull parlar al final, jo em pregunto si els sentiments dels afectats han disminuït o han augmentat, i tinc la personal convicció, i tinc la clara intuïció que avui els veïns surten més anguiats, més irritats, no amb més confiança amb les institucions i, probablement, més desesperançats.

Ha passat un mes, hi ha moltes famílies sense casa, que no saben si hi podran tornar o no, i als qui se'ls hi diu que poden tornar, amb claríssima desconfiança. Com molts de vostès jo també he visitat el barri, ho he fet sense càmeres, per cert, i sense fotos, com molts d'altres, ja ho sé, però he vist l'angoixa dels ciutadans i he vist les esquerdes, i he vist a gent plorar –he vist a gent plorar–, i això mereix una resposta per part de la classe política d'una alçada intel·lectual i d'una alçada moral –moral– molt superior a la que hem vist aquesta tarda, molt superior. Els ciutadans afectats i el conjunt dels ciutadans que

poden estar afectats per altres coses, que també en vull parlar, mereixien dels que estem en aquest hemicicle representant-los a ells, representant al conjunt del poble de Catalunya, respostes millors, i una mica més d'humilitat, efectivament, no?, i més autocrítica.

S'han comès greus errors en la gestió de la crisi, senyor conseller, probablement no imputables a vostè, vostè sap que jo li tinc un gran respecte personal i un aprecí personal, però s'han comès greus errors, probablement, alguns d'ells inevitables, no dic que no, perquè és veritat que quan hi ha un problema, doncs, tots som propensos a generar falses esperances, a minimitzar el problema, a dir que això només durarà unes hores, que només durarà tres dies, que al final no n'hi ha per tant, després hem vist que les coses es compliquen, com és natural.

Hem vist també, des del punt de vista de la gestió de la crisi, com des del Govern al qual vostè pertany, tot el seu Govern, que presideix el senyor president de la Generalitat, que li agraeixo la seva presència perquè sé que tenia un altre compromís i que ha tingut la deferència, ara, d'estar en aquests moments, i li agraeixo, doncs, hem vist com s'ha intentat limitar la llibertat d'informació per part dels mitjans de comunicació, avui gairebé no se n'ha parlat d'això, no?, però crec que és un dels escàndols democràtics més importants que hem assistit en molt de temps, dir: «escolti'm, jo ja li diré a vostè mitjançant informació quines són les informacions noticiables i ja li passaré les imatges que jo crec que són les importants.» Ja sé que després això s'ha corregit en part –en part–, però no del tot

Hi ha hagut precipitació en determinades decisions, se n'ha parlat tant que jo no hi insistiré massa, però quan es decideix que poden tornar i després es decideix que no poden tornar a alguns dels afectats se'ls hi produeix un mal irreparable i una desconfiança, probablement, irreversible respecte a les institucions i respecte a les certificacions dels tècnics. Però, al mateix temps, també hi ha hagut un retard en decisions que fa molt de temps que tots sabem que eren inevitables, tots sabíem que aquest tema tant i tant important s'havia de debatre en aquest Ple, que havíem de fer un ple extraordinari monogràfic, tots ho sabíem. Per què hem tardat tant? Perquè hem

vingut arrossegant els peus, i tots sabem que de la forma que sigui, estic disposat a parlar-ne, de la forma que sigui cal una comissió d'investigació, no sé... Estic disposat a parlar-ne i els grups parlamentaris, i demà segurament estem en disposició d'arribar a un acord, però que cal una comissió d'investigació, sobretot després d'haver escoltat les coses que hem escoltat aquesta tarda, segur, més que mai, era una decisió irreversible –irreversible–, inevitable, perquè portem un mes discutint sobre aquesta qüestió, fem-ho ja d'una vegada.

I després, una mica d'autocrítica. Si totes aquestes coses són així, que crec que són així, si a més a més els veïns, per més que se'ls hi digui tots el que se'ls hi ha dit avui, se senten amb una certa situació d'indefensió fem una mica d'autocrítica.

No parlaré de què hagués passat si, de què hagués passat si els responsables d'aquesta història fòssim uns altres, no em parlaré d'això, ja no en vull parlar d'això, perquè em sembla que queda prou clar. Per què no en parlaré? Perquè avui tenim tots en aquesta cambra, i representem el conjunt del poble de Catalunya, una gran responsabilitat i és, i fins ara no l'hem complet, és estar a l'alçada de les circumstàncies, i estar a l'alçada de les circumstàncies vol dir evitar fer partidisme, sovint barat, evitar actuar per càlculs electoralistes o oportunistes. En una situació com aquesta amb els afectats davant, i encara que no hi estiguessin, evidentment, igual, els polítics, els que tenim responsabilitats polítiques des del Govern o des de l'oposició, i de vegades hem estat al govern i ara estem a l'oposició, hem d'estar a l'alçada d'allò que ens exigeixen els ciutadans, i vol dir que hem d'estar a l'alçada del rigor, de la seriositat i també de la transparència, i també d'evitar determinats espectacles –d'evitar determinats espectacles.

I això també exigeix, que exigim tots plegats saber el què ha passat, per què i qui a pres les decisions, i exigir, probablement, com a mínim, tres coses: responsabilitats, evitar que això torni a passar en el futur i potser el que és més important ara, que els afectats puguin veure satisfetes les seves necessitats quan abans i que puguin tornar a confiar quan abans amb les institucions. Hem de tornar la confiança a les institucions per part dels ciutadans que, insisteixo, avui està perduda. Per això em sembla que la comissió

d'investigació en la forma que acordem és absolutament imprescindible, no per tirar-nos els trastos al cap, perquè tots tenim al cap perquè serveixen determinades comissions d'investigació, al final, i jo no vull compartir aquesta responsabilitat des del meu Grup Parlamentari, no la vull compartir. No vull que hi hagi una comissió d'investigació al si del Parlament de Catalunya i que al final els ciutadans pensin que només serveis per retreure'ns els diferents grups polítics les nostres misèries. Vull una comissió d'investigació política –política– que dirimeixi les responsabilitats polítiques però que simultàniament treballi amb rigor i treballi amb seriositat i dóni respostes reals a les preocupacions de la gent. I, en aquest terreny, jo ja els hi avanço que el meu Grup Parlamentari hi serà i treballarem en aquesta direcció.

Estem davant d'una crisi important, aquí s'ha esmentat molt sovint la paraula «accident.» Miri, no, no, l'accident és un accident, això és el resultat d'una actuació de l'Administració, que a la vista del que he escoltat aquest matí jo crec que ja ens queden molt pocs dubtes que, com a mínim, és negligent, i puc seguir expressant dubtes, però com que sé que hi ha un procediment penal obert em quedaré aquí, però no estic gens segur que les negligències no siguin, a més a més, culposes, per no dir doloses, que no ho sé, però segurament aquesta sospita s'ha instal·lat ja i veurem quin resultat té.

Però més enllà de la gestió de la crisi hem de parlar de moltes coses, i, efectivament, hi ha una cosa que és la gestió de la crisi, hi ha un altre tema que és els darrers catorze mesos, i després hi ha un altre tema que és el que el senyor conseller en deia aquest matí «els orígens remots», bé, remots, remots tampoc, no?, però dels últims tres o quatre anys quan s'inicia tota aquesta història.

Jo, si m'ho permeten, faré un petit comentari sobre les tres qüestions. Sobre la primera, la gestió de la crisi. Home!, un pèl d'autocrítica, no? Terminis que després no es poden complir, els certificats perquè la gent pugui tornar i que es veu que són, al final, paper mullat; decisions polítiques prèvies a l'emissió d'aquests certificats que ja estaven preses... Bé, no només el treball del senyor conseller de Política Territorial i Obres Públiques, que em consta que hi ha dedicat moltes hores en això, sinó de la resta de consellers afectats. Ara, el senyor Bargalló, quan jo deia que alguns hem visitat el barri

de manera discreta ell em deia que també, i estic disposat a creure'l, no?, però també és veritat que he tingut la temptació de pensar que com que el primer dia el van dur a un lloc que després va demostrar que es podia enfonsar igual se li van acabar les ganes de tornar-hi, perquè no hem sabut que hi tornés –no hem sabut que hi tornés.

Permeti'm la petita broma, però que no ho és –que no ho és–, perquè és veritat que el conseller d'Habitatge té les seves responsabilitats i no l'hem escoltat avui, ni avui, ni pràcticament al llarg de la crisi. I la consellera de Benestar Social, també, i el conseller de Comerç, ja no és ni aquí, i es va permetre el gran luxe de dir: «escolti, no aniré al Carmel, ni hi penso anar-hi.» però jo he parlat amb els comerciants del Carmel –he parlat amb els comerciants del Carmel–, i el senyor conseller de Comerç no es pot escaquejar com s'està escaquejant. I el senyor conseller en cap, amb tots els respectes, doncs, ha d'agafar també les rendes d'aquesta història, perquè no és només un problema del conseller de Política Territorial, sinó que és un problema del conjunt del Govern –del conjunt del Govern .

Després, bé, hi pot haver un debat sobre si s'havia de segellar el túnel de maniobres, hi ha diferents opinions. Jo les que he consultat i em mereixen més confiança és que s'havia de fer, ja li anticipo, s'havia de fer, són els mateixos que em diuen que utilitzar el nou mètode austríac per fer túnels a sota les cases d'una ciutat és una catàstrofe i un desastre, els mateixos –els mateixos–, per tant, ja aniré després a això, no?

Després també m'agradaria parlar d'aquests ajuts de la Unió Europea que havien de venir, que ja no sé quins són, perquè avui no s'ha esmentat això, que jo sàpiga, que jo recordi, almenys en quantitat fixa, dos-cents trenta-cinc, o dos-cents trenta vuit, ara no ho recordo, milions d'euros; en algun moment s'havia parlat de dos-cents milions de dòlars, després la Unió Europea va dir: «escolti'm, potser sí, però vostè m'ha de dir a què renuncia perquè això és un joc de suma zero.» D'això també n'hauríem de parlar, no? I, per tant, hauríem de parlar, també... ah!, també s'ha dit en aquest context, no? Ara a l'ajuntament, l'ajuntament ha arribat una mica tard, el senyor conseller de Comerç. En aquest context –en aquest context– ara es diu: «no, pel Carmel farem un ARI, no?» Ara, ara, calia que s'enfonsés el Carmel perquè es fes una actuació de rehabilitació integral

del Carmel, no?, calia que s'enfonsés. Home!, pensem-hi tots plegats, no?, perquè també, si em queda temps, voldria parlar d'això que en diuen la «Barcelona del disseny i la Barcelona real» que passa també –que passa també per aquí–, no?

M'agradaria també que en algun moment, quan es demanen responsabilitats a les empreses també es parlés de les assegurances, i [#] estan atribuïdes, però, bé, errors de gestió de la crisi crec que són evidents, però he vist un intent del conseller, raonable d'altra banda, de dir: «miri, ho hem fet raonablement bé», vostè ha dit que ho havien fet del tot bé i jo li dic que ho han fet bastant malament, però al final la culpa és dels anteriors, i aquest matí ha dedicat vostè una bona estona a derivar la responsabilitat cap als governs de Convergència i Unió. Molt bé, jo també en vull parlar d'això, també, però, vostès porten catorze mesos –catorze mesos– i vostè va dir a la compareixença de la Comissió de Política Territorial, no ho sabem ben bé perquè en un moment parlava d'accident, en d'altres no, va dir: «això no es podia preveure, però sí que es podia prevenir», hem d'anar al diccionari, eh?, per esbrinar tot això –hem d'anar al diccionari. Però, bé, en qualsevol cas –en qualsevol cas– els canvis, que és veritat que s'havien anat fent amb anterioritat i que es fan sense estudis ni al·legacions, al final també es legalitzen sense publicitat ni concurrència perquè resulta que el que es presenta té seixanta-un cèntims de diferència amb menys del límit que obliga que, efectivament, els estudis s'hagin de fer amb publicitat i concurrència. Deixo a part el tema de dir: «escolti, és clar, nosaltres ens vam trobar en una situació que no podíem fer res més.» Ens trobàvem en una situació de fet, que és que les coses ja s'estaven fent i per tant, la construcció havia de seguir i havíem d'autoritzar que es fes el modificat el mateix dia, que no deixa de ser una cosa bastant peculiar...

Fitxer 27

bastant pintoresca, no?, però puc entendre que com que s'havia fet així i es legalitzava una situació de fet, doncs, la seva administració ho fes.

Però, del febrer del 2004 al febrer del 2005 ha passat un any –un any. I ara els faig una pregunta: calia que s'esfondrés el Carmel perquè vostès se n'adonessin que els procediments que es fan servir són una catàstrofe? Si no s'hagués esfondrat el Carmel seguiríem fent exactament el mateix? Perquè jo entenc molt bé la crítica, els procediments dels anteriors, i la comparteixo, però vostès porten més d'un any, i des del moment que es produeix aquesta circumstància, vostès haguessin pogut adonar-se'n que algunes coses efectivament s'havien de canviar.

Van publicitar fins a límits propagandístics que havien fet una auditoria de gestió que li va permetre al senyor conseller d'Economia i Finances donar-li un suspens a l'actuació administrativa de l'anterior govern. Ens en vam adonar, d'aquestes coses? Ens en vam adonar dels forats brutals del procediment administratiu que se segueix amb les obres públiques a Catalunya i que vostè aquest matí ens ha explicat a bastament?, i que, a mi, personalment, m'han deixat esparverat.

Hi torno de seguida, perquè no vull acabar encara amb els darrers catorze mesos. Quin cas hem fet de les discrepàncies que després s'han conegut entre la direcció d'obres, les constructores i la pròpia GISA? Quin cas hem fet dels avisos dels propis veïns? I dels grups municipals? El Grup municipal del Partit Popular en l'ajuntament de Barcelona, doncs, ja fa molts i molts mesos. Si no recordo malament, des del passat mes de març o de maig –de l'any passat!–, que ja li preguntava a l'ajuntament: «escolti: vostè n'és conscient del que està passant al Carmel», i el nostre propi Grup Parlamentari aquí al Parlament de Catalunya, al mes de gener va presentar també aquesta qüestió en aquest Parlament. Respostes?, en els dos cantons: zero. Però–zero...– però en termes pràctics, cap, i els veïns no ho saben, a més a més.

Però, però..., jo he tingut ocasió de repassar les hemeroteques, i tots hem vist la notícia d'una floristeria al Carmel que al mes de gener..., dient: «Escolti'm, és que no puc entrar perquè se m'ensorra la vorera de davant de la floristeria». Del mes de gener. Què passa, que aquests avisos no són suficients? Hem de seguir fent el mateix?, Hem de tirar pel dret? És que tot això és molt preocupant, no? No parlo ja que no hi hagi avaluació de

l'impacte ambiental del projecte, que probablement és legal que no hi sigui però no deixa de ser una cosa, com a mínim que permeti una certa interrogació.

Me'n vaig als orígens remots, perquè voldria parlar de tot el que tinc ganes de parlar. Ara, és clar, dius allò que en diuen en castellà «a toro pasado», no? Però quan parles amb els veïns et diuen: «escolti'm, és que per allà sota era impossible fer el que vostès plantegen». Aquí se li pot ocórrer fer una cua maniobres en una muntanya, en un lloc on tothom sap que abans hi passava una riera. Sí, això ho diuen els veïns, no ho dic jo. No ho dic jo. I vostè aquest matí ens ha explicat els problemes d'allà sota. A qui se li pot ocórrer fer una cosa tan important i tan àmplia com una cua de maniobres, un túnel de cua de maniobres en un terreny que és un terreny com el del Carmel, absolutament inestable, per molts motius.

Diu, no, i a més a més, per si no n'hi ha prou ho fem al costat de l'estació, i a més a més perforem el túnel per un mètode com el «mètode austríac» que ens dóna els resultats que ara hem vist que ens dóna. I va decidir que fos el mètode austríac quan en molts altres llocs això ja està prohibit, i quan et diuen «aquest és un mètode per obrir mines, explotacions mineres però no per fer túnels sota de conurbacions, perquè té enormes riscos, enormes riscos.

Diu: «no, hi ha una explicació i és que costa menys». Ai las! Tremend, perquè si aquesta és la raó, algú haurà de donar moltes i moltes explicacions, els d'abans i els d'ara, perquè vostès han avalat la continuïtat, amb aquest mètode, almenys fins ara.

Aquest matí he sentit coses també tremebundes sobre la tramitació administrativa i el paper de GISA. Això de GISA és molt important, molt, però al final pel que hem descobert aquest matí, o tot ho contracta o tot ho subcontracta. Per què? Deixo la pregunta amb interrogant perquè com que avui hi ha hagut moltes coses que han quedat amb interrogant, la deixo aquí, però estic segur que tots vostès estan intuïnt el que estic intentant explicar; perquè vostè mateix, senyor conseller, ha dit, hi ha una concentració inexplicable d'adjudicatariis de càrrega de treball. Ho ha dit avui i ho va dir en la seva compareixença davant de la Comissió de Política Territorial i Obres Públiques.

En quin país vivim? En quin país vivim? Vostè ens ha explicat uns procediments d'adjudicació de l'obra pública i de modificació dels projectes que segurament els ciutadans que viuen al Poblenou o que viuen a la Teixonera o que viuen al carrer Rosselló, o que viuen al Coll, o que viuen al Bon Pastor han entès perfectament, perquè resulta que tots ells, no només els del Carmel estan dient que les seves cases s'estan movent i que tenen esquerdes que abans no tenien.

Hem de donar una resposta a això, senyor conseller, i la resposta no pot ser: «oh!, és que fins ara les coses es feien sobre la marxa, sobre la marxa». Fins ara se'ls ha dit a tots aquests veïns que les seves esquerdes no tenien res a veure amb les obres del metro. Som capaços de mantenir aquesta afirmació avui? No sé si el Govern ho ha fet, però l'ajuntament de Barcelona, sí. Sí, i hem de donar una resposta a aquesta gent perquè, déu no ho vulgui..., però que no passi res. Que no passi res.

I de la manera que hem vist com s'adjudicaven les obres públiques i que es modificaven els projectes sense al·legacions, sense informació, sobre la marxa i a posteriori, i al cap de no sé quants mesos, doncs, resulta que es legalitzaven, quina confiança hem de tenir respecte el que està succeint? I no em digui que la terra es mou... és clar, és clar, en rotació, des de Galileu ho sabem (rialles.), sí, sí, i a Galileu li va costar el que li va costar però nosaltres ja estem en una altra etapa històrica. Oh!, és clar que la terra es mou, només faltaria! I és clar que hem de fer túnels sota les ciutats, només faltaria! Totes les ciutats del món estan plenes de túnels per sota i de conduccions de tot tipus. Només hi ha un petit problema: que s'han de fer bé; que s'han de fer bé.

I no hem de mirar d'estalviar costos ni hem de mirar de dir, bé..., doncs, escolti, «aviam», qui dia passa any empeny, i «ja en parlarem», i..., tant de bo, doncs, que no ens passi mai res...», fins que passa. I ara, i ara ens ha passat, no? I això de posar les prioritats financeres per sobre de la seguretat, doncs, em sembla que als afectats no els deu agradar gaire.

Per això mateix, i vaig acabant, senyor president, crec que la comissió d'investigació, en la forma que considerem oportuna, però que ha de ser una comissió política, en seu

parlamentària, perquè sinó segurament els ciutadans no ens ho entendrien, ha d'entrar en totes aquestes coses, no? Ha d'entrar en totes aquestes coses.

Entre d'altres, perquè el que era un clamor en l'opinió pública catalana però que ningú en parlava perquè, com que Catalunya és el regne d'allò políticament correcte, allà on tots ja ens entenem, no?, tu ja m'entens..., en fi..., ja no cal que en parlem perquè tots estem al cap del carrer, el clamor que hi ha en la societat catalana jo avui l'he vist confirmat per afirmacions, no només per insinuacions, no?, sinó per afirmacions de destacats membres del govern de la Generalitat, com vostè mateix, o pel propi president de la Generalitat.

Em refereixo a aquest clamor que existeix des de fa molt i molt de temps que l'adjudicació de les obres públiques a Catalunya, doncs, passava pel pagament de comissions. Jo no vull anar..., jo no m'hagués fet mai pàvol d'aquest tipus de rumors i menys en seu parlamentària, però és que avui he escoltat –he escoltat determinades afirmacions del conseller de Política Territorial i del propi president de la Generalitat que em porten a la conclusió de dir: «escolti'm, ja no és només un rumor!». Per tant, parlem-ne, o a què ve aquesta referència al 3 per cent que ha fet el president de la Generalitat?, a què ve? I després en parlaré, d'això, amb línia d'una de les coses que ha dit el senyor Carod Rovira.

Vostè mateix ha dit que hi havia una concentració difícilment explicable de l'adjudicació d'obres, tant des del punt de vista de la direcció d'obres com des del punt de vista de la construcció: el paper de GISA. Sé que es pot obrir la via penal sobre tot això, només faltaria, però jo crec que els ciutadans també es mereixen que els que tenim responsabilitats polítiques, un cop aquest tema s'ha suscitat en seu parlamentària amb la claredat que s'ha suscitat avui, formi part, també, d'allò que hagi de veure i discutir la comissió d'investigació.

I espero que amb aquest tema no passi, i ara ho diré amb tota solemnitat, i em dirigeixo als dos grups majoritaris de la cambra. E spero que en aquest tema no passi com el que va passar amb el tema de les enquestes, que al final els dos grups majoritaris de la cambra es van posar d'acord per tapar-se mútuament les vergonyes. Espero que en

aquest tema no torni a passar, i demano la col·laboració de la resta de grups parlamentaris.

I vaig acabant, senyor president. I vull tornar al principi. Jo crec que l'espectacle que hem donat avui, doncs, ens ha avergonyit, ens ha d'avergonyir com a representants dels ciutadans i representants de la sobirania. Durant molts minuts hem vist com el que interessava, el que es discutia no era només la problemàtica dels ciutadans del Carmel, dels afectats o del conjunt dels ciutadans de Catalunya preocupats pel què passarà amb l'obra pública. Hem vist com es retreia, fins i tot, què havia passat en la legislatura passada sobre una determinada moció de censura. Jo crec que els veïns del Carmel deuen haver quedat estupefactes que avui es parlés, en aquesta sessió parlamentària d'aquesta història.

No parlem d'això, avui. Un altre dia al millor sí, però avui hem de parlar de les coses que ens han convocat en aquest ple extraordinari i monogràfic, que és un problema angoixant, profundament angoixant dels afectats, i d'un problema molt de fons pels ciutadans de Catalunya, i és com es fa l'obra pública a Catalunya, i què hi pot haver al darrera de les adjudicacions de l'obra pública a Catalunya després de les coses que jo avui he tingut ocasió d'escoltar i que d'altra banda estan en el diari de sessions recollits també de manera explícita.

Jo no sé què poden pensar els ciutadans després d'aquest debat, però tinc la impressió que confiança en les institucions, menys que abans de començar. Tinc la impressió que confiança amb els nostres polítics, menys que abans de començar. Tinc la impressió que el prestigi de les nostres institucions és cada vegada menor, sobretot després d'haver vist el que hem vist avui.

I vull dir una altra cosa. Jo avui he assistit a un espectacle profundament lamentable, que té dos protagonistes —senyor president de la Generalitat, senyor president del Grup Parlamentari més important de l'oposició—, i he vist com s'intercanviaven acusacions, i hi ha hagut un moment que s'ha dit, «escoltin: retirin l'acusació perquè si no en els grans temes de país nosaltres no hi serem. I he vist la resposta del president de la Generalitat, dient, «escolti'm, no, no, si ens hi juguem els grans temes de país nosaltres no

continuarem per aquesta via». Això no pot ser. Això no pot ser. I estem parlant de coses prou serioses, prou serioses com perquè no siguin objecte d'intercanvis estranys, d'intercanvis estranys, i, com es diu en castellà, de «cambalaches».

Estem en un país que al millor hem de començar a ser conscients de les nostres pròpies limitacions, de començar-nos a convèncer que això que estem en l'oasi, que al millor vol dir que en el fons estem en una mena de desert ètic—en una mena de desert ètic—, i que quan pensàvem, com deia la propaganda del Fòrum, que des d'aquí volíem canviar el món, hagués estat molt més important, molt més important i molt més significatiu intentar canviar el Carmel.

Per tot això, jo ho lamento, senyor conseller, i l'hi dic des de l'apreci personal: m'hagués agradat poder retirar la petició del Grup Parlamentari Popular de la seva dimissió. També m'hagués agradat retirar la petició de dimissions d'altres consellers afectats després d'haver vist el que avui hem vist, crec que el millor que poden fer vostès, és anar a casa.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller, senyor Joaquim Nadal

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Molt honorable president, molt honorable president de la Generalitat, excel·lentíssim senyor, senyores diputades i senyors diputats: vostè pot dir, perquè l'expressió parlamentària és tan lliure i gratis com el somniar, que vist el que ha vist, el millor que podem fer és anar-nos-en a casa, d'acord, és el seu punt de vista. Hi pot posar aquell punt d'afectació, de contundència matisada, d'habilitat retòrica que li coneixem i li reconeixem. I podem donar-li alguna credibilitat, molta, o gens. Jo no n'hi negaré, però tampoc no li reconeixeré tota, senyor Piqué. Perquè, com que en el debat polític el joc de les paraules

Fitxer 28

ens transporta amb una enorme facilitat de tocar els sentiments de les persones, d'anar al cor de la gent, de dir que «jo si que... i ningú més no hi pensa» i després gran salt mortal i arribar al Fòrum o a l'Estatut. Perquè ha passat, d'acord. Però en qualsevol cas si ens hem de lamentar d'un espectacle, en graus diversos hi haurem contribuït avui aquesta tarda i aquest matí tots plegats, vostè amb la seva petita part, amb la quota del punt d'habilitat que jo li reconec, perquè sé que sap construir els discursos de tal manera que –ja em perdonarà–, entre el joc de les ulleres i de la reflexió, conduint les coses d'un costat cap a l'altre. Tothom té els seus recursos, no? Però ens porta a aquell punt de «jo sí que voldria un debat net, un debat no contaminat, un debat tot ell només pensant en el Carmel i parlant del Carmel.» I per què no s'hi ha agafat, senyor Piqué?

Jo he dedicat tres hores aquest matí, tres hores, a parlar del Carmel; de les tres hores, una l'he dedicada a alguna d'aquestes qüestions que tenen una certa rellevància, però que no són, amb relació al Carmel, les centrals. I no m'he dedicat –no m'he dedicat– d'una forma autocomplaent a dir «que bé que ho hem fet!», perquè jo sé quanta gent insatisfeta hi ha al Carmel encara avui de com estan les coses i sé quants dies ens costarà encara redreçar la situació. I hi serem cada dia i tots els membres del Govern hi seran cada dia i de l'Ajuntament de Barcelona també per redreçar aquesta situació.

I, és veritat, no hi ha hagut cap víctima mortal i això ens deixa un punt de tranquil·litat que jo els primers dies no tenia, li puc ben assegurar, no la tenia, perquè no me les tenia totes. I ara, en canvi, m'ho miro amb un punt de tranquil·litat moral, pensant que s'està fent tot el que s'ha de fer, tant com es pot, de la millor manera possible, amb entrebancs, amb errades, amb sotragades, d'acord, però tot el que s'ha de fer per atendre les persones, a totes. No cal la presència mediàtica o la presència subterrània dels consellers.

El conseller Huguet potser no ha anat al Carmel, però potser s'ha reunit tantes vegades com ha calgut amb sectors implicats per abordar qüestions específiques que afecten el problema del comerç, en allò que és de la seva competència i que no és estrictament allò que és la compensació econòmica pel lucre cessant i pels problemes derivats del

tancament dels establiments com a conseqüència de l'ensorrament, que és competència d'altres departaments, que han entomat i que hem entomat aquesta situació.

Exactament igual com els altres consellers i conselleres que s'hi han dedicat, han fet tot i més per aconseguir que un dispositiu dedicat a atendre i respondre a les necessitats de les persones fos el més complet possible, el més continuat possible, el més eficaç possible i que duri tant com calgui.

Vostè està d'acord que tothom qui ha perdut la casa l'ha de recuperar? Suposo que sí, no? Vostè està d'acord que mentre no la pugui recuperar tingui una solució de transició? Vostè està d'acord que per allò que ha perdut que tenia a dintre casa seva recuperi un valor que hem d'acordar amb ells i que estem acordant amb ells? I vostè està d'acord que l'hem de compensar pels danys morals que ha sofert per aquesta qüestió, aquests i tots els altres fins allà on es determini? Oi, que sí? Doncs, des del primer –des del primer– i amb un acord de Govern –amb un acord de Govern– que estableix i determina la forma dels ajuts i que mostra que com que som dues administracions diferents per mètodes diferents. L'Ajuntament de Barcelona des del primer dia pot fer lliuraments a compte com a diner de butxaca als veïns i en el cas del Govern de Catalunya hem d'arbitrar un ordre, un acord de Govern, crear un dispositiu, concordar diferents departaments implicats, establir un cens, rebre les competències que havia assumit l'Ajuntament de Barcelona i entomar totes aquestes qüestions per donar les dietes que corresponguin, per avançar les bestretes que corresponguin i per començar a negociar les indemnitzacions que corresponguin segons els casos. I suposo que també hi deu estar d'acord?

I també suposo que tots estem d'acord que, encara que sigui un plantejament –algú pot dir– maximalista, vist el desastre, no per maximalista hauria de quedar que tots els veïns del Carmel que han estat desallotjats tinguin garanties plenes, suficients, assegurades qu
pelsrreerfecretes
qun
es

dedicar-hi el temps que cal i assegurar que els veïns no es pensin que plis-plas visita de metge, cinc minuts i s'ha acabat, sinó metge no reformat –no reformat–, metge no reformat, sinó visita pis per pis, tot el temps que calgui, diagnòstic acurat i concertació amb els veïns –concertació amb els veïns.

Hem visitat, per exemple, les dues escoles i l'església d'una de les dues escoles. Algú de la mateixa escola diu: «Aquesta, aquesta, aquesta i aquesta ja hi eren d'esclètxes, ja hi eren.» Però, eh?, que també estarem d'acord que si hem hagut de desallotjar un barri sencer d'una zona concreta i deixar alumnes de dues escoles sense escola, ara quan els plantejem la solució, la solució abordi la totalitat del problema i els plantegin les fórmules que siguin.

Abans d'ahir en parlàvem: «voleu una reparació d'una setmana del més evident, tornar a l'escola, reparar per Setmana Santa en una segona fase i acabar a l'estiu o voleu dos mesos d'obres i tornar d'aquí a dos mesos?» I es farà el que acordem i triïm, perquè em sembla elemental, perquè s'ha de fer així, perquè no ens ho podem plantejar d'una altra manera, perquè és veritat –vam dir-ho el primer dia: l'atenció a les persones és prioritària, és l'única qüestió que avui manté el tema del Carmel com un problema ciutadà de primeríssima magnitud, tota la resta ho resoldrem, amb les discrepàncies que vulgui pel que fa a la valoració tècnica de les solucions adoptades o dels problemes polítics respecte a la gestió administrativa dels problemes plantejats. Però hem dedicat una hora i mitja llarga a parlar només d'això.

De manera que, senyor Piqué, i amb el mateix respecte que vostè m'expressa, jo també hi puc posar aquest punt de sentiment personal, d'afectació de dir: «No ens podem permetre donar segons quin espectacle», però tampoc no estaria bé que perquè estem tan marcats per determinades situacions, ens trobéssim tot el dia mirant-nos a nosaltres mateixos com a classe política i dient: la classe política, la desconsideració de la classe política feta per un polític pot ser un recordatori o un moment d'oportunitat per dir, home, plantejem-nos-ho seriosament –plantejem-nos-ho seriosament. Però tots –tots, tots– hem quedat colpits en altres moments d'altres episodis per aquella situació tan interpel·lant que deia: «Senyors d'aquesta Comissió, de què volen parlar, de l'objecte de

la Comissió o de les seves picabaralles?» No vull anar més enllà, sabem de què parlem. Simplement estic dient: no és el cas o no hem volgut que fos el cas. Jo mateix aquesta tarda en algun moment amb el senyor Puig he derivat cap aquí i no m'ha agradat; jo mateix en algun moment aquesta tarda en el frec a frec amb el senyor Puig he derivat cap aquí, potser ell també, però vull dir-ho jo. El cert és que efectivament si poséssim les coses en el seu punt just i efectivament investiguéssim allò que hem d'investigar i abordéssim l'anàlisi de les causes que hem d'analitzar, i ho fem amb l'oferiment que vostè acaba de fer i o que han fet altres grups de la cambra, potser aportarem a aquesta cambra un plus de credibilitat entre tots, no guanyat per ningú en el moment de la seva intervenció dient «Ara, ara, sí, ara sí». No, entre tots, per qüestió de capteniment de la cambra, per dir, home, perquè és veritat que és fàcil jugar amb les paraules, no?

I vostè diu només de començar: «Senyor conseller, no m'ha agradat, vostè ha dit que somiar és gratis, però mentre no puguin dormir a casa seva, primer que puguin dormir, després deixi'ls somiar.» Jo estava parlant d'una altra cosa. No em negui que, pel fet d'haver dit que somiar és gratis, jo ja no he dedicat avui i el nostre Govern no ha dedicat avui tota l'atenció que cal a una i màxima prioritat que són les persones, que tenen dret, tenen tot el dret a tornar quant abans millor a casa seva i que han de poder somiar a casa seva i fora de casa seva que les administracions respondran a les expectatives que sobre el Carmel entre tots hi hem de posar.

De manera que vull insistir, d'una banda, que, d'acord, les persones primer, però posem-nos d'acord que tots hi hem donat la nostra part de feina, amb errors i encerts

Fitxer 29

...i que tothom hi ha posat de la seva part, posem-n'hi més, si en cal més, posem-n'hi més, o és que no tenim encara un problema obert mentre hi hagi discrepàncies entre els veïns pel que fa a la possibilitat de tornar, entre aquells que creuen de bon grat que l'Administració ha fet tot el que havia de fer, dedicant-hi totes les hores que hi havia de

dedicar, i aquells altres que creuen que han de passar encara moltes coses per poder tornar a casa meva.

I el Govern respecta exactament igual a uns i a altres, però aquesta situació també l'hauem de gestionar, i forma part de l'escenari del problema, i ens hi haurem de dedicar i haurem de treballar sobre aquesta qüestió. De manera que, transparència sí, investigació sí, no donar espectacle sí, situar les coses en el seu punt just sí, parlar de les persones sí, sincerament, obertament, cadascú des de la seva posició. I quan fem després un altre pas i diem: «I per tornar la confiança als ciutadans,»—diu— «no me la vull jugar, hi ha un procés penal obert, però jo hi veig responsabilitats negligents o culposes, però, bé, no ho diré.» Ja ho ha dit, però és igual, queda dit a benefici d'inventari i a aplicar a qui sigui, direcció d'obres, UTE, GISA, Govern, no ho sé, és igual.

Ara, si és un accident que es podia haver evitat, és evident que si s'hagués fet tot el que es podia fer, potser això no hauria passat. Però també és molt evident, molt més del que vostè diu, i, per tant, molt menys radicalment en contra del que vostè diu que a Lausana ahir, a Madrid fa una setmana, a Heathrow fa deu anys, al Japó no sé fa quant temps, amb el mateix mètode —amb el mateix mètode— excepte un cas, ha passat el que ha passat. I podia haver passat molt pitjor, perquè si s'esfondra tot un supermercat, [més #] el Carmel, però si s'esfondra tot un supermercat pot passar el que sigui, i no ha passat, i tant millor, no?, i Déu no ho vulgui, però el mètode austríac, amb les adaptacions que siguin, és un mètode que el senyor [Mellis #] ha proscrit a Barcelona, perdó, a Madrid, però que ningú més no ha proscrit enlloc més, amb el matís que sent exactament el mateix el que s'aplica en la línia 3, com que s'aplica amb criteris de màxima seguretat, tot apunta que no hi ha els mateixos problemes —no hi ha els mateixos problemes.

Ara bé, concentració, adjudicacions, controls, negligència, no m'ho tingui en compte, senyor Piqué, però..., no, li diré, perquè igual que ell ha dit que hi havia possibles responsabilitats culposes, que no hi diré, doncs, no m'ho tingui en compte, però li diré, perquè a l'hora d'intentar fer simetries respecte a l'escàndol, a l'espectacle, a la degradació de l'espectacle, no ens agrada, però no ens agrada ni a vostè ni a mi, ni a ningú del Govern ni a ningú d'aquesta cambra, no ens agrada, no ens agrada i és així,

que la mateixa empresa que fa els controls geològics de la línia 5, sigui la que fa i feia els de l'AVE Madrid-Lleida. No ens agrada, s'ha publicat, s'ha dit, no té més valor que el que té, simplement serveix perquè a l'hora que vostè diu «m'hauria agradat moltíssim poder acabar aquest debat dient "ni aquest, ni aquesta, ni aquest, i no sé quin altre conseller o consellera", ni vostè mateix no haguessin hagut de dimitir", però és clar, com que jo tinc memòria» –ho ha dit en premsa, no ho ha dit avui aquí, no?– «com que jo tinc memòria i sé com ens van tractar...» Home! La simetria és doble, si estableix la simetria respecte a les peticions de dimissió, tampoc no és gratuït que jo recordi–tampoc no m'ho tingui en compte– que hi ha una coincidència, que no és fruit de concentració, perquè són dos administracions, com tampoc no té res a veure que un munt de túnels, molts d'ells no urbans, encara avui, alguns d'ells començat en època del Govern del Partit Popular i d'altres començats ja en època del nou Govern socialista, amb xemeneies o no, se segueixin excavant amb el mètode austríac.

Probablement, potser em puc equivocar, però si d'aquí una setmana es produeix el calat de Viella, Viella mateix, (*Veus.*), evident, és un matís..., no, no, és un fet important, però a Viella no hi ha gent a sobre, però a Lausana sí que hi havia gent a sobre, vull dir que, pel que fa a la decisió del mètode, que jo no defenso, perquè he dit que el canviaríem, i he dit que no el tornaríem a aplicar en zona urbana i que l'aplicaríem corregit. Si això no és autocrítica respecte a un mètode que hem heretat i hem dit: «Doncs, ara no.»

Vull també que quedi constància, senyor Piqué, que en la revisió dels procediments–en la revisió dels procediments– havíem començat i de molt. Quin és el nostre problema? Potser no haver arribat prou enllà–no haver arribat prou enllà. Però, escolti, (*Pausa.*) No facin cas de la procedència, no?, és igual. Diu: «El Govern de CIU va encarregar obres a GISA sense un projecte previ.» Sindicatura de Comptes de l'any 2000, *Diari de Girona*, és igual, no? (*Rialles.*) Sindicatura de Comptes de l'any 2000. Aquest és un problema compartit que ve lluny i que s'ha de reformar amb cura, sense cap connivència, amb les propostes que he fet de reformar l'empresa GISA i deixar ben clar, deixant clar una sola cosa, el manual estableix el mètode, i en el mètode es defineix que el mateix dia s'encarrega i autoritza. N'hi ha prou amb una decisió, que naturalment prendrem, i

aquesta l'hem de prendre ara, però moltes de les que s'havien pres, s'havien pres i estaven en procés de reforma abans que passés el del Carmel, i per tant, no ha calgut que passés el del Carmel perquè això passi, però en aquest cas sí, és evident, i això tindrà els seus costos, però és evident que com fan la majoria de les altres administracions, qualsevol encàrrec de modificat, fins que noi hagi estat tramitat i aprovat adequadament, ha de comportar la interrupció de les obres que és objecte aquell modificat, sens dubte, sens dubte.

Per tant, també va en el conjunt de les propostes de reforma de l'empresa pública GISA que he plantejat, no per fer un procés enrere cap a les causes remotes, sinó simplement per dir: «Escolteu, fem-ho, fem-ho tot!»

I una última cosa, una última cosa senyor Piqué. Potser, hem comès algun error en matèria de política informativa, potser sí; potser ens hauríem pogut estalviar algun episodi, potser sí, però li ben asseguro, senyor Piqué el següent: primer, en aquesta matèria, i els prego que si hem de tenir respecte per les institucions i pel debat, i per tot allò que vostè ens deia en aquest intent, que avui ha fet amb tant d'èmfasi, de donar-nos unes quantes lliçons que jo he recollit, pel que fa a les situacions d'emergència i de tragèdia i de perill, algun cas havíem de fer de les recomanacions del CAC en aquesta matèria.

I una segona qüestió, i aquesta ja me la pot imputar directament a mi, no al secretari de Comunicació, i és que en el perímetre de seguretat de les obres no podien entrar les càmeres, si no era d'una forma preparada, esglaonada i ordenada com es va fer en un dia determinat. Vostè sap el que són les càmeres anant marxa enrere filmant una persona que avança, no?, i en una obra en què hi ha màquines, obrers, fang i molt de merder, li asseguro que les coses s'havien de fer, pel que fa a baixar al túnel—pel que fa a baixar al túnel— amb una cura molt especial.

I pel que fa al perímetre de seguretat de l'enderroc, potser ho hauríem de compartir amb la consellera Tura, però pel que fa al perímetre de seguretat, mentre dura l'enderroc havent obert un punt d'informació on es van atendre els mitjans de comunicació, ho havíem de fer, crec, com ho vam fer.

Perquè, per altra banda, hem fet quinze conferències de premsa sobre el tema, tretze entrevistes, d'una a tres notes diàries informatives i l'únic que es va fer va ser, establir un perímetre de seguretat per a l'enderroc i unes cauteles per entrar al túnel.

Hi ha una altra qüestió sobre la que jo no puc opinar, sobre la que no m'atreveixo a opinar, que és si en les....

Fitxer 30

[#] dels veïns, on n'hi ha que ho volen i n'hi ha que no ho volen, han de ser totalment obertes o no, no m'atreveixo a opinar. Sobre això jo no hi he intervingut però li asseguro que no em veig en cor de tenir una opinió clara respecte de si ha de ser tot obert o si s'han d'establir unes regles del joc que hem d'acordar. Hem comès algun error? Segurament que sí. Jo mateix, com a portaveu, potser - potser- no hem acordat amb els mitjans la manera d'acordar conjuntament com abordàvem l'accés a la màxima informació. Però li asseguro que, notes a part, afortunades o no, si alguna cosa ha mogut el Govern és la voluntat de donar tota - tota, tota- i més la informació que disposava.

Gràcies, senyor diputat.

El president

Gràcies, honorable conseller. Té la paraula el senyor Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Sí, moltes gràcies, senyor president, moltes gràcies, honorable conseller. Gràcies per les seves paraules i pel seu to. Jo vull ser congruent amb les paraules que he dit abans, no? I, per tant, li anticipo que sobre aquesta darrera qüestió jo avui no en parlaré, sobre la qüestió de la política informativa avui - avui- no en parlaré, en parlarem en un altre moment, perquè avui crec que no toca parlar d'això, més enllà d'haver-ne fet la referència. Però aquest és un debat que avui no crec que sigui el que realment esperen escoltar els ciutadans que ens escolten. Per tant, li anticipo que en parlarem un altre dia, no sé si vostè em tindrà la responsabilitat de contestar com a conseller portaveu o serà

el conseller en cap o a qui li toqui, m'és igual, en tornarem a parlar i ho plantejarem en seu parlamentària.

Tampoc voldria anar a algunes al·lusions que vostè ha fet respecte actuacions d'altres administracions i de..., no, perquè a mi això també em resultaria fàcil i segurament divertit, i trobaria molts exemples que podríem intercanviar, que podríem intercanviar.

Jo crec que avui el que toca, i, per tant, ja li anticipo que seré breu amb aquesta intervenció, avui el que ens toca és, efectivament, parlar. Primer, de com atendre les necessitats dels ciutadans afectats, de com tranquil·litzar aquells ciutadans que creuen que es poden veure afectats per situacions similars, i no n'hem parlat gaire, i de com tranquil·litzar el conjunt dels ciutadans i que recuperin la confiança amb les seves institucions a l'hora de resoldre problemes com els que hem tingut. I jo li he distingit en la meua intervenció dues coses - que torno a reiterar si convé- , jo li he dit: vostè ha fet una intervenció prolixa aquest matí, de gairebé tres hores, en alguns moments li haig de dir que, en fi, es feia difícil de seguir perquè estaven plenes de tecnicismes i jo no sóc un tècnic en geologia ni amb... Vostè n'ha hagut d'aprendre com jo, en altres circumstàncies, que al final has d'aprendre coses que no necessàriament ets un expert, no? Però jo li he reconegut que aquest matí vostè ha fet un esforç d'explicació, li he retret que en alguns casos no hi havia prou autocrítica respecte la gestió a la crisi, però quan he fet la qualificació del resultat d'aquest debat no m'he referit a la seva intervenció d'aquest matí, m'he referit al debat d'aquesta tard

-

-rimas he dis1

aquestes persones. Què és el que podem fer, que n'hem parlat pràcticament gens avui, respecte la desconfiança i l'angoixa que tenen altres veïns d'altres llocs de Barcelona i de Catalunya perquè també creuen que els pot passar quelcom similar, i pràcticament no n'hem parlat i es mereixen que els prestem exactament la mateixa atenció - exactament la mateixa atenció - , i que també parlem al final no només de què és el que hem de fer per intentar donar resposta a les necessitats dels veïns afectats, sinó què hem de fer perquè el que ha succeït no torni a passar. I, per tant, la pregunta bàsica no és només què hem de fer per als veïns sinó què hem de fer perquè el que ha passat no torni a passar i, per tant, saber per què ha passat. I aquí, doncs, segurament, ens hem de preguntar què ha passat en els darrers mesos, quan vostès porten responsabilitats de govern, què ha passat en anterioritat, quan les responsabilitats dels governs eren d'uns altres, i quines conseqüències en podem treure - i quines conseqüències en podem treure - , insisteixo, per evitar que es tornin a produir situacions tan dramàtiques com les que vivim.

Però és que, a més a més, d'aquest debat d'avui ha sortit una altra circumstància que nosaltres, com a representants dels ciutadans de Catalunya, no podem deixar de banda, i crec que seria una responsabilitat de tots plegats, de tots els grups polítics, i és que arran del debat d'avui, en seu parlamentària i per persones molt autoritzades, s'han fet un intercanvi, no només d'insinuacions sinó d'acusacions, respecte que hi poden haver comportaments irregulars en els processos d'adjudicació de l'Obra Pública a Catalunya, no sé si ara, abans o ara i abans. Jo crec que tenim l'obligació, per tots els ciutadans que ens han escoltat, de donar-los-hi una resposta adequada que els tranquil·litzi - que els tranquil·litzi - i que no puguin tenir la sospita que avui queda enlaire - queda enlaire - , queda en l'atmosfera, que puguin tenir la sospita que com que s'han de pagar determinades comissions a la millor no es gasta allò que s'ha de gastar perquè l'Obra Pública sigui absolutament segura.

Gràcies, senyor conseller.

El president

Senyor Nadal, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Excel·lentíssim senyor, recullo aquesta qüestió, que jo he esmentat potser molt de passada aquest matí i a la qual vaig dedicar més estona perquè el Grup Parlamentari de Convergència i Unió així m'ho va demanar en la compareixença parlamentària del dia 9, on demanava «no ens parli només dels problemes tècnics per l'esfondrament de l'AVE sinó del conjunt d'Obra Pública que s'està fent a Catalunya en termes semblants, i quina és la seva situació». És veritat, del metro, perdó, del metro, del metro... Però anem cap a tot allò altre, és veritat. És a dir, hi ha 70 quilòmetres de túnels a fer en l'entorn metropolità de Barcelona, part dels quals corresponen a aquesta Administració i part dels quals corresponen a l'Administració de l'Estat, que s'han de fer, que hem de fer i que els farem, i que abordarem les qüestions de seguretat que ara emergeixen amb més contundència pel camí que faci falta. De manera que és veritat, vostè ho diu, avui d'això n'hem parlat poc però és un tema del qual també n'haurem de parlar i, sobretot, no sé si n'haurem de parlar gaire sinó que el que haurem de fer és fer coses que ho assegurin, fer totes les que calguin perquè ho assegurin, tant en allò que fa als traçats subterranis complexos de la línia del TGV com pel que fa als traçats subterranis complexos de les diferents línies de metro que s'estan construint i que s'han de construir a la ciutat de Barcelona i a la seva àrea metropolitana.

De manera que li recullo el repte, que és un compromís que prenc en nom del Govern, que ho farem i que ho hem de fer.

I pel demés, jo li he tornat a repassar el conjunt de les propostes que hem fet per a les persones, vostè ja m'ha reconegut que ho havíem fet així, però si hem de tornar a parlar de les persones del Carmel o de qualsevol altra persona de Catalunya afectada per situacions no similars però que tinguin una certa equivalència, les que siguin. A part de parlar-ne molt, han fet els grups de l'oposició en aquesta matèria per a aquesta funció alguna proposta concreta? O la faran demà en les resolucions, senyor Piqué? Perfecte. Si hi són, a Madrid han presentat iniciatives, és veritat. Si demà hi són, les veurem, les analitzarem, i totes aquelles que siguin positives li asseguro que les recollirem.

I jo crec que plantejades les coses en aquests termes, aquest debat d'avui en el seu balanç global, un cop hagi intervingut el portaveu d'Iniciativa per Catalunya, podrem fer un balanç contrastat en el que si en algun moment ens hem sortit del guió d'allò que seria esperable per part de la gent, per exemple, en el meu debat amb el senyor Felip Puig, en el balanç global puguem convenir tots plegats que hem estat fent un servei a la comunitat i a les necessitats concretes dels veïns i les veïnes del Carmel.

El president

Senyor Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president. D'una manera molt breu. Senyor conseller, com és natural, després d'aquest debat, jo em veig amb l'obligació, en nom del meu Grup Parlamentari, de mantenir la petició de dimissió, també la petició de responsabilitat d'altres membres del Govern, però sé molt bé que vostè és lliure de, diguem-ne, d'acceptar-ho, o el president de la Generalitat és lliure, doncs, de provocar el seu cessament, no? I no ens correspon a nosaltres aquesta responsabilitat.

Sí li anticipo que la nostra posició demà en les resolucions tindrà un to, com acostuma a ser, com sempre és per part del Grup Parlamentari Popular, constructiu, des del punt de vista de les aportacions que puguem fer a l'hora de prestar l'atenció màxima als afectats, als veïns, i de prevenir situacions de futur, però també a l'hora de buscar una fórmula que permeti que aquesta imprescindible investigació es porti a terme i que recuperem entre tots la confiança dels ciutadans amb les nostres institucions.

Gràcies.